

Tania del Rio – Will Staehle (kuv.): Warren 13. ja kolmentoista vuoden kirous
Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijät

I.
JOSSA
JUHLAT
OVAT OVELLA

Tummat pilvet kumpuilivat horisontissa sinimustina ja sateenraskaina. Warren Kolmastoista laski kaukoputkensa, nuolaisi sormeaan ja kohotti sen ilmaan. Tuuli koillisesta, ja Warren-hotelli seilasi pohjoiseen. He säästyisivät myrskyltä. Warren huokaisi helpotuksesta. Tänään oli hänen kolmastoista syntymäpäivänsä, ja huono sää olisi väistämättä vesittänyt juhlasuunnitelmat.

Warren keikkui märssykorissa, jonka oli itse asentanut ihmeellisen, maailmankuulun hotellinsa katolle. Warrenit olivat omistaneet ikivanhan hotellin jo sukupolvien ajan. Se harppoi ympäriinsä mekaanisilla, sisäänvedettävillä jaloillaan, mutta hiljattain oli selvinnyt, että se osasi myös muuntautua merikelpoiseksi alukseksi. Nyt sininen meri

aaltoili rauhallisesti ja hotelli keinahteli miellyttävää vauhtia eteenpäin. Warren odotti innokkaasti, mihin he seuraavaksi päätyisivät.

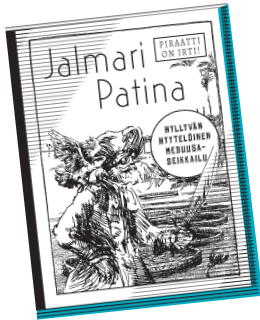
Hotellin katolla majailevat korpit marmattivat savupiipun päällä: niitä epäilemättä harmitti, että Warrenin tähystyspesä oli nyt korkeammalla kuin niiden.

Warren huokaisi. ”Johan minä sanoin, että tämä on märssykori eikä mikään linnunpesä! Täältä merenkävijät tähyilevät maata ja vahtivat vaaroja.”

Korpit eivät vakuuttuneet. Ne killittivät Warrenia piinkovilla silmillään höyhenet pörhössä. Warren kapusi korista, liukui alas puista mastoa ja tömähti huterille kattolautoille. Laskeutuessaan kannelle hän tunsu aina olevansa kuin Jalmari Patina. Legendaarinen piraatti Patina oli hänen lempikirjojensa

sankari sekä hänen suurin idolinsa (luonnollisesti lukuun ottamatta hänen isäänsä Warren Kahdettatoista).

Warren oli aina halunnut kiertää maailman meriä kuten Jalmari Patina, ja nyt hänen toiveensa oli toteutunut. No, ainakin, jos merirosvousta ei otettu lukuun. Warren ei halunnut ryöstää eikä varastaa; hän halusi vain tehdä vieraidensa olon mukavaksi.

Juuri nyt vieraat kuitenkin olivat nimenomaan se, mitä hotellista puuttui. Laivaksi muuttunut majoitusliike oli ajelehtinut avomerellä aina siitä lähtien, kun he olivat paenneet inhottavasta Ilkimetsästä, eikä maata saati muita laivoja ollut sen koommin näkynyt. Warren halusi kiihkeästi päästä jonnekin, missä saisi taas avata hotellin ja toivottaa uudet asiakkaat tervetulleiksi. Sillä välin hän keskittyi muihin puuhiin - kuten valmistelemaan omia syntymäpäiväjuhliiaan. Koska säätila vaikutti suotuisalta, hän päätti, että

uskaltaisi jakaa kutsut.

Warren nosti katseensa ja huomasi riidanhaluisten korppien tungeksivan tyhjään märssykoriin. Epäilemättä ne jättäisivät jälkeensä sotkuisen kasan höyheniä ja ulosteita. Siitä huolimatta Warren hymyili. Korpit olivat hänen vieraitaan siinä missä muutkin, ja hän oli tottunut siivoamaan niiden jälkiä. Samassa korista putosi jotakin kiiltävää, ja Warren nappasi esineen käteensä. Se oli kulunut, ruosteinen ja käytössä kolhiintunut dubloni.

”Syntymäpäivälahja? Minulleko?” Warren ilahtui ja hiveli kolikon kohokuvioita. Sen yhdellä puolella oli parrakas kuningas ja toisella uljas piraattikaljuuna. Raha oli oikea merirosvodubloni, täsmälleen samanlainen, jonka Warren oli saanut vanhalta maahan-tuoja- ja maastaviejäystävältään kapteeni Harmahntavanhaaleaparralta - tosin melko lailla kuluneempi.

”Mistä te tämän saitte?” Warren huikkasi korista killittävälle korpeille. Ne vain käkätivät salaperäisesti.

Warren tiesi, että korpit näpistelivät kiiltäviä esineitä, mutta kuinka ne olivat onnistuneet saamaan kynsiinsä merirosvokolikon? Voisiko ranta olla lähempänä kuin Warren oli kuvitellutkaan?

Warren pani dublonin taskuunsa ja avasi kattoluukun, joka johti hänen ullakkokomeeroonsa. Harjoituksen tuomalla ketteryydellä hän pudottautui pikkuruiseen huoneeseen. Ryhdyttyään sukuhotellin johtajaksi Warren olisi voinut muuttaa mihin hyvänsä sen suurista, ylellisistä huoneista. Hän kuitenkin viihtyi mainiosti omassa, vaatimattomassa sopessaan, jonka oli huolella koristellut prikkulleen mieleisekseen tapetoimalla seinät omilla taideteoksillaan.

Warren avasi yöpöytänsä laatikon ja otti sieltä pinon kutsuja, jotka oli laatinut aiemmin päivällä. Ne oli kirjoitettu paksulle, kermanvalkealle paperille ja suljettu tyylikkäällä vahasinetillä, jossa oli W-kirjain. Oli aika viedä ne perille.

Ensimmäiseksi Warren kiipesi kahdeksannen kerroksen näköalalokeroon, jossa Beatrice, hotellin oma suitsuttaja ja vakituinen suojelija, useimmiten istuskeli. Warren kuuli Beatricen viulun sulosointujen kantautuvan salongista, jonka seiniä peittivät lattiasta kattoon ulottuvat panoraamaikkunat. Huoneessa oli runsaasti mukavia tuoleja ja sohvia sekä hopeinen kärry kukkuroillaan kurkkuvoileipiä ja lämmintä teetä.

Beatrice istui vakiopaikallaan ja soitti surullista sävelmää. Hänen kehonsa oli kauttaaltaan ruusutatuointien peitossa: jokainen edusti yhtä niistä lukuisista pahoista noidista, jotka hän oli vanginnut lumottuihin parfyymipulloihinsa. Muuan noita oli kauan sitten vienyt Beatricen äänen, joten tämä keskusteli ainoastaan kuvakorteilla. Warren osasi jo melko taitavasti tulkita Beatricen viestejä, mutta kukaan ei lukenut kortteja sujuvamin kuin Beatricen tytär Petula.

Beatrice keskeytti kappaleensa huomautessaan Warrenin ja työnsi kätensä taskuun.

Hän otti sieltä täytekakun kuvalla varustetun kortin. Warren ymmärsi Beatricen toivottavan hänelle hyvää syntymäpäivää.

”Kiitos!” Warren ojensi Beatricelle yhden tekemistään kutsuista. ”Vietän illalla syntymäpäiviäni hotellin juhlasalissa. Kekereillä on merirosvoteema. Toivottavasti pääset mukaan!”

”Öhöm!” vierestä kajahti.

Warren käännähti ja huomasi Henry J. Vanderpötsin, joka röhnötti yhdessä nojatuoleista ja teki muistiinpanoja. Vanderpötsi oli *Fauntleroy'n sanomien* toimittaja, joka oli jäänyt loukkuun hotelliin heidän paetessaan Ilkimetsästä. Hän ei tosin näyttänyt juuri-kaan panevan sitä pahakseen.

”Ai, herra Vanderpötsi!” Warren tervehti ja kiiruhti toimittajan luo. ”Toki sinutkin on kutsuttu!”

Warren ojensi isokokoiselle Vanderpötsille kutsun, ja tämä otti sen vastaan hymyillen.

”Ah, kerrassaan erinomaista. Tuskin maltan odottaa, että saan kirjoittaa juhlista seik-

kaperäisen selostuksen!”

”Voisit myös keskittyä nauttimaan kutsuista ja unohtaa kirjoittamisen”, Warren ehdotti.

”Vielä mitä! Lukijani odottavat henkeään pidättäen, että saavat lukea meriseikkailuis-tani. Juuri tällaista sisältöä he himoitsevat!”

Warren kohautti harteitaan. Mikään ei saanut herra Vanderpötsiä luopumaan journalistisista pyrkimyksistään.

Seuraavaksi Warren laskeutui neljännen kerroksen kirjastoon, joka toimi myös hänen opettajansa, herra Friggsin, työhuoneena. Kuten tavallista, Warrenin oli kavuttava roju- ja kirjavuoren yli päästäkseen työpöydän luo, jonka ääressä Friggs tiiraili haalistuneita karttoja kulmat kurtussa.

”Ai, päivää, poikaseeni”, Friggs tervehti poissaolevasti. ”Onko jo lounasaika?”

”Me lounastimme jo, muistatko?” Warren huomautti. ”Tunti sitten.”

”Ai! Aivan, tosiaan, niinhän me taisimme-kin tehdä.” Viimein herra Friggs kohotti katseensa kartoista ja pudisteli kevyesti päätään

kuin karistaakseen hämähäkinseitit aivoistaan.

”Onko kaikki hyvin?” Warren kysyi.

Herra Friggs siveli pitkiä, valkeita pulisonkejaan, jotka kehystivät hänen kurttuaisia kasvojaan. Hän teki niin aina, kun jokin huolesti häntä.

”Minusta hotelli on huonolla kurssilla”, Friggs vastasi ja viittilöi kohti karttoja. Hän oli hotellin virallinen suunnistaja ja kartografi, ja hänen vastuullaan oli opastaa hotelli pisteestä A pisteeseen B. Mikä oli tosin huomattavasti helpompaa kuivalla maalla ja tutussa ympäristössä.

”Mutta eihän hotellilla ole kurssia”, Warren huomautti. ”Se vain, niin kuin... ajelehtii.”

”No, siinäpä se! Meillä ei ole aavistustakaan, mihin seuraavaksi päädymme.”

”Mutta sehän tässä juuri on hauskaa!”

Herra Friggs pyhähti. ”Hauskaa, kunnes purjehdimme vihamieliselle alueelle tai merirosvot hyökkäävät kimppuumme! Meri kuhisee vaaroja, ja olemme jo joutuneet pois kartalta. Tiedät, mitä se tarkoittaa...”

”Olemme kartoittamattomalla alueella!” he huudahtivat yhteen ääneen, tosin Warren ihastuneesti ja herra Friggs kauhistuneesti.

”Ja kun tänään on kolmastoista syntymäpäiväsi, no...” Herra Friggs vaikeni äkisti. ”Antaa olla.”

Warren ihmetteli, mitä Friggs mahtoi vihjata, mutta oli joka tapauksessa kiitollinen aiheenvaihdoksesta.

”Mistä puheen ollen, juhlin illalla syntymäpäiviäni. Suuressa salissa”, Warren sanoi ja ojensi herra Friggsille kutsukortin. ”Tiedän, ettet yleensä mielelläsi poistu kirjastosta, mutta -”

Friggs hymyili ja pörrötti Warrenin kullankeltaista tukkaa.

Warren kumarsi kevyesti ja lähti kirjastosta, ennen kuin herra Friggs alkaisi jälleen hätäillä.

Missähän Petula mahtoi olla? Warrenin ystävällä Petulalla oli tapana matkata taikaportaaliensa avulla milloin mihinkin, kun tämä autteli hotellin päivittäisissä askareissa, ja siksi tätä oli vaikea löytää. Warren päätti suunnata ensin kellariin ja keittiöön, josta tiesi tavoittavansa keittiömestari Sipulan sekä uskollisen ystävänsä Piirron.

Kuten tavallista, keittiössä kaikui pannujen ja kattiloiden kalina, ja kaikkialta tulvi maukkaiden mausteiden ja tuoreen leivän tuoksu. Keittiömestari apulaisineen valmisti jo täydellä tohinalla illallista.

"Ei saa kurkkia!" Sipula huudahti, kun Warren astui sisään. Piirto päästi läpitunkuvan vihellyksen. Warren kiirehti peittämään silmänsä kutsukorteilla.

Warrenin oikealta puolelta kuului raivoisaa pilkkomista ja vasemmalta munien rikkomista, mitä seurasi uuninluokun kolahdus. Warren pystyi kuvittelemaan tutun näyn vaikka silmät ummessa. Sipula kuutioisi aineksia vaikuttavan vauhdikkaasti, olihan hän ennen hotelliin pestautumistaan esiintynyt sirkuksessa, ja Piirto auttelisi häntä huimaavan taidokkaasti kahdeksalla lonkerollaan.

"Tulin kutsumaan teidät tänäiltäisiin syntymäpäiväjuhliini!" Warren sanoi.

"Otamme kutsut myöhemmin. Nyt hus, matkoihisi!" keittiömestari patisti lempeästi.

Warren ulvahti, kun tunki Piirron kumi-

maisien lonkeron kiertyvän harteilleen ja työntävän hänet ulos ovesta.

"Mennään, mennään. Voit jo päästää irti!" Warren sanoi, ja Piirto jätti hänet kurssilematta keittiön ulkopuolelle. Se kiskaisi oven kiinni perässään ja vislasi varoittavasti, tosin vasta napattuaan kutsut Warrenin kourasta.

Warren hymyili. Suunnittelivatpa ystävät millaista syntymäpäiväateriaa hyvänsä, ainakin se tuoksui herkulliselta.

Jäljellä oli enää kaksi kutsua: Petulalle ja Rupert-sedälle. Warren tiesi, että hänen laiska setänsä torkkui riippumatossa, jonka oli virittänyt hotellin ohjaamoon. Vaikkei Rupertilla ollut lupaa koskea ohjaimiin, hän loikoili mielellään vipujen ja katkaisijoiden keskellä, koska se ilmeisesti sai hänet tuntemaan olonsa tärkeäksi.

Warren siirtyi kapeaan käytävään, joka johti pannuhuoneesta ohjaamoon. Ikkunan takana hohtava meri sai huoneen hehkumaan rauhoittavaa, sinistä valoa. Oltiin hotellin